

Spædekalveskind og Fedekalveskind, for hvilke de ved Indenrigsministeriets Bekendtgørelse af 23. December 1918 fastsatte Maksimalpriser har været gældende. Denne Bemyndigelse til Landbrugsministeren, mener jeg, det vil blive let for ham at efterkomme, da Beløbenes Fordeling er fastsat i Lovforslaget paa følgende Maade: 1 200 000 Kr. til de samvirkende danske Landboforeninger, 400 000 Kr. til de samvirkende danske Husmandsforeninger, 400 000 Kr. til Hjælp for flinke, mindre bemidlede landbrugsstuderendes Studieophold ved højere landøkonomiske Lærestalter, 150 000 Kr. til Fordeling mellem Slagtermestrenes Organisationer i Forhold til de stedfundne Slagtinger og 534,530 Kr. til Oprettelse af et Forsøgsmejeri.

Jeg skal ikke komme ind paa en lang Udvikling af den Hudeordning, vi har haft under Krigen. Det har efter manges Mening været en uheldig Ordning, hvilket ogsaa fremgaar af, at der er Enighed om at lade dette Lovforslag nyde Fremme i Tingene. Der er blevet sagt om Hudeordningen, at det var den mest udviklede Ordning, man havde fundet paa under Krigen, og det siger slet ikke saa lidt. I Oktober 1914 fik vi Udførselsforbud for Kvæghuder og Kalveskind med Undtagelse af Spædekalveskind, som man den Gang mente, at der ikke var Brug for her i Landet, Først senere fik vi Udførselsforbud for Spædekalveskind, nemlig den 17. Juni 1918. Landbrugerne modsatte sig ikke disse Udførselsforbud, men ønskede, at Udførselsforbudene og Prisreguleringen maatte komme Landets Befolkning til gode i Form af billigt Fodtøj, hvilket som bekendt ikke skete, bl. a. af den Grund, at Industrien kunde eksportere de færdige Varer til Udlandet og derved opnaa Markedsprisen. Vor Udførsel af Huder og Skind beløb sig før Krigen til ca. 13 Mill. Kr. Da Produktionen af Huder og Skind her i Landet er saa stor, at vi ikke nær kan bruge den, var det rimeligt, at der blev givet Dispensation for Udførsel, og det var ogsaa rimeligt, at Overskuddet af disse Varer blev fordelt. Markedsprisen for Huder og Skind laa langt over vor hjemlige Pris, var indtil 4 Gange saa høj, saa det var ret rimeligt, at ikke hele For-tjenesten fik Lov at gaa i private Hudehandleres Lommer; derfor blev der opkrævet en Eksportafgift, som gik ind i Statskassen, og som der nu stilles Forslag om at betale tilbage om ikke just til de rette Ejere — hvad ogsaa den højtærede Landbrugsminister sagde —, saa til Institutioner, som

er nær beslægtede med disse. De rette Ejere er jo dem, der har leveret Huderne, eller rettere dem, der har solgt Kreaturerne, og som har faaet en lav Pris for disse, men de er ikke saa lette at finde paa det nuværende Tidspunkt. Af Folketingsudvalgets Betænkning fremgaar det, at der i Udvalget har været Enighed om, at den i Lovforslaget omhandlede Part af Udførselsafgiften for Huder og Skind væsentlig bør komme Landbruget til gode. Det glæder mig, at Folketingets Udvalg har været enig derom, og jeg haaber, at vi ogsaa skal kunne blive enige her. Det er et Retfærdighedskrav, der opfyldes.

Jeg skal til sidst lidt nærmere omtale de Beløb, det er Meningen at fordele til de forskellige Organisationer. Det er vel nok Meningen, at de samvirkende danske Landboforeninger og de samvirkende danske Husmandsforeninger bliver frit stillet med Hensyn til Anvendelsen af disse Penge; men saa vidt jeg har set, fremgaar det hverken af Forhandlingerne i Folketinget eller af Betænkningen eller noget andet, om de kun kan anvende Renten, eller om de faar fri Raadighed til at anvende Beløbene, som de finder for godt.

Med Hensyn til de 400 000 Kr. til Hjælp for flinke, mindre bemidlede landbrugsstuderendes Studieophold ved højere landøkonomiske Lærestalter er der i Folketinget foretaget en Forandring, idet Lovforslaget i saa Henseende har faaet den nysnævnte Form, medens der i det oprindelige Forslag stod, at det skulde være Studiehjælp ved den kongelige Veterinær- og Landbohøjskole. Denne Forandring finder jeg ganske naturlig. Som Lovforslaget blev forelagt i Folketinget, stod der endvidere, at det kun skulde være Renten af Beløbet, der skulde kunne anvendes hertil. Det er nu strøget, uden at jeg kan forstaa hvorfor. Der staa ogsaa i Folketingets Udvalgs Betænkning, at det kun skal være Renten, som skal uddeles til disse landbrugsstuderende.

Hvad dernæst de 150 000 Kr. til Slagtermestrenes Organisationer angaar, maa jeg sige, at jeg kan daarligt forstaa, hvilket moralsk Krav Slagtermestrene har paa at faa disse Penge. Naar de har købt Dyrene, har de sikkert taget i Betragtning, at de kun fik en mindre Pris for Huderne. De 150 000 Kr. forekommer mig derfor at være en ren og skær Gave til Slagtermestrenes Organisationer. Men da man er blevet enig derom i Folketinget, skal jeg ikke modsætte mig det.

Endelig er der de 534 530 Kr. til Op-